

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Lvdovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. XI. Prudentia, & [a]liæ virtutes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

CAPUT XI.

PRUDENTIA, ET ALIÆ
VIRTUTES.

I.

Virtutum choragus est pru-
 dentia, quam in Ludovico
 singulari & altiore communi
 fuisse, ostēdunt media, quibus præ
 ter consuetum ordinem, ad pro-
 positum sibi finem summæ perfe-
 ctionis, & ad ea, quæ Deo gratiora
 fore sciebat, indefesso semper, ut
 vidimus, conatu contendit. Quod
 in tanta valetudine, sine luce ma-
 iore non potuit fieri; & ordinariâ
 ratione ac lege, nemo sine temeri-
 tate talium auctor illi fuisset; pro-
 ut ipsi quandoque medici confessi
 sunt, illius vitæ modum, artis suę
 præcepta transcendere. Sed nihil
 est novi, humanam prudentiam,
 non assequi illa, quæ Benedicti,
 Francisci, Ignatij, alij servi DEI
 quan-

quandóque inspirati fecère. Atque ità quidem suas actiones instituit: alios autem, quando magistratum gerebat, rexit mirà tum tranquillitate proprià, cùm temperatione vigoris & lenitatis. Nam etsi omnium domi ordinàrit accuratissimè, vix tamen unquam conspectus fuit extra templum, aut suum cubiculum; ostendens, etiam non anxie cursitando, posse res gubernari: cùm curiositas plus perturbet, quàm juvet.

II.

Prudentia erga sibi commissos.

Subditis ità invigilavit, ut singulari dexteritate præcluderet eis omnes aditus dissolutionis, & negligentia: interdum satis habebat indicasse, suos eum defectus non latere. De divinis rebus ità cum eis agebat, ut suavi teneritate ferrentur in illas: reprehensiones melle amoris spargebat: neque tamen abstinebat à castigatione publica, quæ

quæ non contumeliæ fontibus, sed
reliquis disciplinæ foret: interdum
dissimulabat etiam animadversio-
nem, donec production temporis
opportunior, & fructuosior esset.
Ita si quid in ægritudine minùs re-
ligiosè designatum ab aliquo foret,
non nisi valetudine restitutâ cor-
rexit. Nec minùs prudenter exter-
nos ad perfectionem direxit, eos
præcipuè ad infimam humilita-
tem, & solidarum virtutum exer-
citia cohortando: cum hac admo-
nitione præcipuè, ut ubi, quæ age-
bantur in cordibus eorum, mode-
stè proposita moderatori suo fuif-
sent, audito eius consilio nulli al-
teri facillè patefacerent: quia mul-
to usu cognoverat, si ea, quæ in
templis mentium recondita sunt,
deferantur ad diversos magistros,
hostem animarum ansam accipe-
re, vel miserè circumactas torquē-
di, per diversa diversorum consilia,
vel

vel adornandi vanæ choragiū
gloriæ, vel denique obliquis tra-
mitibus abducendi à recta semita-
veræ virtutis. Id quod multis te-
stata est sæpe laudata Mariana, Fun-
datrix Recollectarum Augustinia-
narum, cui dixit Ludovicus, po-
steaquam sciat, quid agendum sibi
sit quocunque suo tempore, sereno
& nubilo, nimirum ut intenta
mortificationi & abnegationi pro-
priæ, quærat semper in omnibus
voluntatem DEI; non esse, cura
multum, aut multos consulat, nisi
clarissimè videat, hoc DEO placere,
ut faciat. Et expertæ sunt plures,
quas DEVS extraordinariâ viâ du-
cebat, magna sibi allata incom-
moda, quòd sua apud alios non
presserint silentio: quod ubi de
consilio Ludovici fecerunt, pacata
illis continuò fuerunt omnia.

III.

Regi

Philippo III, Regi Catholico,
cum

nam esset Vallisoletis, de negotio
 gravi placuerat consilium, quod
 conspicuæ sanctitatis hominibus
 commendatum voluit, ut super eo
 ad DEVM referrent. Revelatum est
 uni ex filiabus confessionis Ludovici,
 DEO consilium non probari,
 & eum velle, ut Ludovicus hoc
 indicet Regi. Fecit, & allatis ratio-
 nibus, cur illud minus videatur
 probandum, adjecit; hoc ipsum ita
 revelatum à DEO cuidam fuisse:
 quæ revelationes, tanquam desti-
 natæ judicio S. Ecclesiæ, licet au-
 thoritatem non habeant, non ta-
 men omnino spernendæ sint, quan-
 to rationi bene institutæ conve-
 niunt: quo modo, neque nimium
 eas extulit, neque prorsus rejecit.
 Alio tempore eadem retulit, sibi
 cum quendam è primoribus, uti
 contigerat, in oratione DEO com-
 mendasset, duos Angelos magna
 cum gloria conspicuos dixisse, è
 gloria

*Philippo
 dissuadet
 propositum
 quoddam.*

*Nec ob
 revela-
 tionem
 recedit
 ab eo.
 quod di-*

*Elabat
pruden-
tia.*

gloria DEI futurum, si Rex illum
admovertet officio cuidā, ad quod
sit peridoneus. Respondit Ludo-
vicus, non esse aperiendam hanc
viam, ut per revelationes promo-
veantur homines ad officia: quod
indè maxima oriri possint incom-
moda. Postridie cū illa renun-
ciasset, eosdem Angelos, quibus
cura Proceris illius demandata sit,
asserere, nihil eorum incommodor-
um exiturum, quæ Confessarius
timet; Ludovicus, etiam propter no-
tam eius virtutem de revelationis
veritate non dubitaret, persistit
tamen in sententia; dicendo, non-
nunquam Angelos, ubi certa eis
voluntas DEI non est, dissidere
sententijs, uti contigit olim, cū
de Judæorum ex Babylonica ser-
vitate liberatione disceptaverunt.
Ita etiam alias quasdam revelatio-
nes aliorum, ad honorem Socie-
tatis nostræ, ac favorem spectantes,
non

non passus est vulgari; conscius,
quantum DEO placeat semper
modestia, & cautela in usu favo-
rum ipsius.

IV.

Non citra spiritualium rerum
cancellos constitit Ludovici pru-
dentia: de alia quacunque consul-
tus irà respondebat, ac si eius foret
experientissimus. Unde nonnulli
Principes viri omnia sua negotia
periebant ex eius consilio; quod etsi
nonnunquam videretur minùs ap-
positè datum, optimum tamen
fuisse, felix probabat exitus rerum.
Certè consultus de nuptijs Sere-
nissimæ Mariæ, jam pene confectis
tam Principe Carolo, postea Rege
Angliæ, adduci non potuit, re DEO
commendatâ, ut eas probaret, va-
lidis argumentis oppugnans. Qui-
bus relatis ad consilium status, re-
sistissimæ sunt, & Regina præservata à
calamitate mariti, qui instar male-

*Etiam
in rebus
nō sacris
prudens
fuit.*

T fici,

fici, Europâ stupente, securi subiectus est; ac felicîus nupta Imperatori.

V.

Omitto persequi ceteras Ludovici virtutes, cùm de toto genere moderationis, ac temperantiæ satis constet ex ijs, quæ suprâ narrata sunt: & quia unicam DEI gloriam, ac voluntatem semper sibi propositâ habuit, nihil tam arduum fuit, quod illâ postulante non aggrediretur alacriter, fortiterque perficeret, omni re humanâ superior. Æqui rectique tam pertinax, ut nullius unquam persona sineret ab eo se dimoveri: quo factum est, ut quondam etiam Rectori obstiterit, qui cuidam juveni, alioqui satis egregio, honorem publicæ disputationis è Philosophia decreverat, præteritis alijs eo dignioribus. Illud prætermittendum non duco, quòd cùm aliquando de felici,

& secura morte piorum sermo
flet, Rectorque suus, Jacobus de
Sosa, Ludovico diceret, non esse,
quod ipse sibi metueret, respondit,
se quidem non diffidere misericor-
diae DEI, sed sperare salutem per
infinita merita & sanguinem Chri-
sti, timere tamen valde severita-
tem ejus judicij, quando longè alij
sunt oculi DEI, quàm hominum,
qui multa pro levibus habēt, com-
plura ne sentiunt quidem: deniq;
se nihil aliud animo præcipere,
quàm longam expiationem in al-
tera vita. Idem Rector aliquando
in cubiculo ante Crucem
prostratum, & lachrimis uberrimis
fluentem invenit, implorando mi-
sericordiam ejus, qui suum pro ipso
sanguinem fudit. Causam fletus
placatusque dixit, se Christum ora-
re, ne ex rigore justitiæ, & pro me-
ritis peccatorum suorum judicare
velit, sed secundum misericor-
diam

T 2 diam

diam suam, quâ pro se mori dignatus est. Ex eodem timore provenerunt illa sæpe repetita ab eo suspiria: *Domine, ne me derelinquas usquequaque. Me à te separari nunquam permittas. Domine, dum veneris iudicare, noli me condemnare: nec mirum: quia semel in Exercitijs Deus illi supernâ luce sic depinxit, & impressit imaginem severi sui iudicij, ut biduo ferè totus extra se fuerit. Atqui si is tantopere timuit sibi, quid illis oportet sit animi, qui ætatem in magna licentia transigunt.*

VI.

Visio de virtutibus Ludovici. Claudat hunc locum, de virtutibus Ludovici, visum cuiusdam famulæ DEI, quod jurata narravit; inter orandum, videbatur sibi, in præsentia sanctissimæ Trinitatis, ante portas cœli consistere, seque præ reverentia tantæ Majestatis velle abscondere: Ludovicus autem magna cum festinatione, ad beatam

beatam illam Civitatem contem-
tere; qui, ut respexit illam, resistere,
& latere velle, torvo vultu vitupe-
rata eius ignaviâ, incunctanter &
cupidè sese ad urbis intima secreta
penetraverit. Ex quo ajebat illa,
se intellexisse, quanto ardore Lu-
dovicus ad summam perfectio-
nem perrexerit. Nunc de donis,
quibus extra communem ordi-
nem, ornatus est à DEO, strictim
dicamus.

CAPUT XII.

DE REBUS COELESTIBUS IN-
VERSATA CONTEMPLATIO.

I.

DIVINA contemplandi duplex *Contem-*
est genus; unum fit humanâ *plationis*
institutione & industriâ, alterum *ordina-*
excedit omne magisterium, & stu- *ria.*
rium hominis, etiam gratiâ divinâ
præditi. In uno agit homo, quod
naturale est; ordinarium, & quasi na-
turale

T 3